

UFO

unidentified flying objects

INFORMATION

NUMMER **1** 1974

I detta nummer bl. a.:

**FORSKARNA ÄNNU
FRÅGANDE INFÖR
FENOMENET GELLER**

**PIONEER 10 PÅ VÄG
JUPITER PASSERAD
- VINTERGATAN NÄSTA!**

**IVAN TROENG:
FÖRDELA UFO-JOBBET**

**BOMBFLYGPLAN
KRASCHADE EFTER
KROCK MED UFO:S**

Den 30 juni 1908 störtade en meteor i Tunguskaflodens dalgång i Sibirien. Efter att under tusen miljarder år ha rört sig genom oändliga rymder störtade den i ett gnistregn på vår planet. Trots den enorma energimängd som frigjordes vid explosionen åstadkom meteorkraschen inget svampformigt "atombombsmoln". Vetenskapsmän som undersökte platsen fann heller inga spår efter kratrar eller meteorstycken. Mycket talar för att det var ett stycke antimateria som exploderade — därav inget svampmoln!
Se vidare artikel på sidan 8!

I REDAKTIONEN

Olle Öhman — Bevakning av utländska publikationer.
Översättningar, textbearbetning, redigering.
Tel 0340/308 44

Jan Lind — Planering av tidskriftens innehåll.
Tel 0141/128 21

Övriga medarbetare: Gunborg Gustavsson, Anita Hedman, Lars Nilsson, Florent Sickenga, Thorvald Berthelsen, Jan-Ove Sandberg.

LAY-OUT

Olow Petersson

ANSVARIG UTGIVARE

Carl-Axel Jonzon. Tel 0141/701 91

UFO-INFORMATION

trycks och utges av Centralgruppen för Riksorganisationen UFO-SVERIGE Box 311, 591 03 Motala 3.

PRENUMERATION OCH MEDLEMSSKAP

Postgiro 8 43 25-0 C A Jonzon

- ☐ För artiklarna svarar författarna.
- ☐ UFO-Sverige är en ideell samarbetsorganisation för UFO-intresserade.

Bidrag från läsekretsen i form av artiklar och diskussionsinlägg mottages tacksamt.

För att underlätta den redaktionella bearbetningen, bör manuskripten skrivas med största möjliga radavstånd på maskinen. Var god observera att manus endast skrivs på bladets ena sida.

Bidrag kan sändas direkt till "Olle Öhman, Fack 8, 430 20 Veddige" eller "UFO-SVERIGE, Box 311 591 03 Motala 3".

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

Att se utan att förstå - ett mänskligt dilemma	s 1
Flygplan mötte 15 UFO:s över Lissabon/ UFO sensationellt fotograferad av fransk vetenskapsman/ Gigantisk UFO över Borlänge	s 2
Starkt lysande UFO över Åmänningen/ Oval tallrik sågs från Stjärnvik	s 3
Förgrena UFO-arbetet i olika intressen manar känd "tefatsforskare"	s 4
Tunguska-smällen 1908 var antimateria som exploderade!	s 8
Pioneer 10 överlevde Jupiters strålning	s 10
Pojkar överraskades av 40 meter långt UFO	s 13
Nattbesök av rymdmän på skolas gårdsplan	s 14
Psykiska fenomenet Geller slår världen med häpnad	s 16
Kvinnlig sovjetpilot blev fånge på "tefat"	s 17
UFO:s testar sin eldkraft mot militärt flyg - sovjetisk fabrik sprängd av rymdfarkost	s 18
Sällsam metallklump i Ottawa förbryllar ännu vetenskapen!	s 22

**UFO-observationer,
gåtfulla händelser**

**Rapportera till
UFO-SVERIGE!**

**Ring 0141-701 91 (kvällstid)
eller skriv.**

**VAD HÄNDER I DIN
UFO-FÖRENING?**

**HÅLL
OSS UNDERRÄTTADE
PÅ REDAKTIONEN!**

**Är Ni mån om en
bra UFO-tidning?**

**STÖD
UFO-INFORMATION!**

**Postgiro 84325-0
C A Jonzon**

Mycket ofta stöter vi som sysslar med UFO-arbete på frågor av typen: "Varför ser jag inte något UFO? Jag tittar ju så ofta upp mot himlen." Eller: "Måste man vara ufolog för att få syn på UFOs?".... "Kanske är det en viss tid på dygnet eller året som UFOs visar sig?"

Jag vill inte påstå, att jag skulle vara den som bäst kan besvara dessa frågor, men jag skall åtminstone försöka kasta något ljus över frågeställningarna.

Man måste *lära sig* att se UFOs precis som man lär sig att läsa, räkna eller tillägnar sig någon annan färdighet. Låt mig förtydliga med en liten liknelse:

Antag att ni aldrig tidigare strövat omkring i naturen, gått i skog och mark för att studera djurliv m.m. Men så får ni en ny bekantskap, som är er raka motsats. Han tillbringar en stor del av sin tid i markerna, och nu börjar ni att promenera tillsammans. Under era strövtåg pekar vännen på att "här har en räv gått fram" tvärs över den stig ni vandrar. Ni tittar på den fläck vännen pekar på men kan inte upptäcka något märkvärdigt. Han visar då på några brutna grässtrån e. dyl., och ni inser att han har rätt.

När ni kom gående stigen fram, såg ni båda samma saker. Er vän såg spåren, men ni upptäckte dem först sedan han påpekat förhållandet.

Vad jag menar är, att man kan se saker och ting utan att verkligen *se* dem, eller rättare sagt *förstå* vad man ser. Nästa gång ni är ute, säger er vän kanske att här har en hare gått fram. Inte heller då ser ni något märkvärdigt förrän han förklarar sig närmare.

Man måste lära sig att tolka sina synintryck, och därvid är att märka att olika människor är olika välutrustade när det gäller iakttagelseförmåga. Anlagen skiftar, och därmed också den mängd praktisk övning som erfordras.

I fråga om frekvensen av UFO-överflygningar, torde det vara svårt att bevisa att antalet överflygningar skulle vara större nattetid eller under den mörka årstiden. Det är nog snarast så, att eftersom dessa farkoster i allmänhet uppträder tillsammans med ljus i någon form är de lättare att iaktta på natten och då givetvis också under den mörka årstiden.

Under hösten avges många rapporter om underliga ljusfenomen. Antalet observationer avtar sedan något under vintern. Detta kan hänga samman med att det på vintern är kallare; man har bråttom att komma in i värmen, och tiden för observationer blir följaktligen kortare.

När man talar om aktivitetsökning i

ATT SE UTAN ATT FÖRSTÅ —ETT MÄNSKLIGT DILEMMA

samband med UFOs, bör man hålla i minnet att krig eller andra katastrofer som drabbar människor tycks medföra att antalet UFOs ökas. Detta gäller också om nya, för hela världen betydelsefulla upptäckter.

Det verkar som om UFOs ville hålla sig underrättade om vad som händer på vår jord, en tanke som vi inte bör visa tillbaka. Vi är ju själva nyfikna t.ex. på månen och långt ut liggande planeter.

Det som sagts om årstider m.m. får anses stämma med våra förhållanden här i Norden och inte tas som något som gäller hela världen.

(JONZON)

FLYGPLAN MÖTTE 15 UFO:s ÖVER LISSABON

- Jag har 15.000 flygtimmar bakom mig och har aldrig upplevt något liknande, säger en flygkapten från Malmö till UFO-Sveriges utsände.

Det var vid tretiden på morgonen den 26 januari som det svenska passagerarplanet, en Boeing 727 på väg från Las Palmas till Sverige, mötte femton lysande, diskusformade föremål på 20.000 meters höjd över Lissabon.

När den V-formade eskadern passerat flygplanet anropade ett portugisiskt TAP-plan markkontrollen i Lissabon och rapporterade att man sett samma sak. Även en norsk och en engelsk besättning meddelade att de gjort samma iakttagelser - helt oberoende av varandra!

Markkontrollen kunde däremot inte få in något på sin radar.

UFO SENSATIONELLT FOTOGRAFERAD AV FRANSK VETENSKAPSMAN

Hela Europa talar om det sensationella fotografi som den 30 juli 1973 togs från överljudsplanet Concorde av en fransk rymdtekniker. Fotot visar en UFO vars diameter beräknats vara 200 meter!

Concorden befann sig på 17.000 meters höjd över Tchad i Afrika, och vad det vetenskapliga team som rymdteknikern tillhörde egentligen studerade, var en rådan- de solförmörkelse.

När solförmörkelsen var över tog den franske rymdteknikern ett foto genom kabinfönstret. Enligt kvällstidningen Expressen heter rymdteknikern *Jean Degat*, och enligt samma källa skulle han i ett uttalande i pressen ha sagt:

- Det var helt glödande och rusade fram med hög hastighet. Jag lyckades ta en rad foton innan det försvann.

Men Sveriges Radios korrespondent i Paris, *Knut Ståhlberg*, uppger i en telefonintervju med UFO-Sverige, att UFO:n inte upptäcktes förrän rymdteknikerns film hade framkallats - efter landningen!

- När man framkallade filmen upptäckte man en underlig fläck på negativet. Filmrutan förstörades upp 150 gånger, och det var då man kunde konstatera att det var-

ken var reflexer från kameran eller från Concorden, säger Knut Ståhlberg.

Fransk TV filmade stillbilderna i olika stadier, och resultatet blev en film, som också varvades med intervjuer med vetenskapsmän ur det team som befann sig i Concorden när rymdteknikern lyckades ta sin sensationella bild. Och nyligen visades filmen i fransk TV, där mottagandet blev mycket positivt.

Sveriges Radio i Stockholm har sett filmen, men säger vid förfrågan till UFO-Sverige att filmen är för dålig för att kunna visas för de svenska TV-tittarna!

- Filmen är utmärkt, det fotograferade fenomenet syns mycket tydligt, omtalar Pariskorrespondenten Knut Ståhlberg för UFO-Sverige.

GIGANTISK UFO ÖVER BORLÄNGE

Onsdagen den 30 januari stod två män på ett hustak i centrala Borlänge i färd med att montera upp en radioantenn. Hr Alvar Edvinsson befann sig på marken för att kontrollera antennens inriktning då han fick syn på ett avlångt, rött lysande föremål som plötsligt dök upp mellan molnen. Klockan var då exakt 17.53.

Till UFO-Sverige säger männen att föremålet liknade en cigarr, och att det måste ha varit ovanligt stort eftersom det tycktes vara minst en meter långt och befann sig på en höjd av 3 - 4.000 meter.

J.O. Sundberg

Vi återkommer i nästa nr efter att ha gjort noggrannare uppföljningar.

Red.

UFO-RAPPORT

är namnet på en ny UFO-tidning. Färska rapporter från landningar, observationer och kontakter med humanoider. En fängslande tidning för den moderna människan.

20 offsettryckta sidor varje kvartal späckade med intressanta händelser från hela världen. 4 nr per år till en kostnad av kr 10:-

Tveka inte - PRENUMERERA NU!
Pg. 88 31 76-0 Borgny Tingstedt.

Det gula
ljusbandet

Fru Ester Myrup:
Färgbanden gick på
tvären. Linjerna var
diffusare, mera flytande,
men ändå samman-
hållna.

STARKT LYSANDE UFO ÖVER ÅMÄNNINGEN

OVAL TALLRIK SÅGS FRÅN STJÄRNVIK

Fru Ester Myrup, Ängelsberg, såg fredagen den 7 december 1973 ett luftfenomen över sjön Åmänningen. Hon berättar följande:

- När jag gick och hämtade min post på morgonen var solen på uppgående. Då såg jag liksom ett ljusband under solen och tänkte: kan det vara möjligt att det är kometen som börjar synas. Det tänkte jag då, och sedan tittade jag ett tag till för det var väldigt vackert. Det gick en stund och klockan kunde väl vara 11-11.30. Jag såg då åter fenomenet. Solen hade under tiden flyttat sig.

I överdelen av det gula ljusbandet, vilket var kvar ungefär där jag tidigare sett det, hade nu bildats en "rektangelformad sak med rundade hörn", som strålade i alla regnbågens färger. Föremålets storlek uppfattade jag som lika stort som solen vid en jämförelse. Ljuset som sändes ut varierade i form och styrka. Det var intensivt och på ett egendomligt sätt lika starkt som solen. Det pulserade och flammade med långa intervaller. Det flyttade sig långsamt och försvann bland molnen, varvid molnkanterna blev starkt färgade.

Kommentarer: Löjtnant Anders Hultemar på F 1 i Västerås uppger, att flygplan däri- från befann sig under övning i området vid den aktuella tidpunkten. Han anser inte, att de kan sättas i samband med den gjorda observationen. I övrigt är han mycket försiktig i sina uttalanden men säger att rapporter av det här slaget alltid är svåra att ta ställning till. Mycket i den här iakttagelsen påminner onekligen om det man läst om s.k. UFO-farkoster.

Så här beskriver fru Ingrid Persson sin märkliga observation. En farkost med oval form och med ett pärlband av ljuspunkter runt kanten.

UFO blänkte i regnbågens färger

Natten mellan den 8 och 9 december 1973, alltså 36 timmar senare, gjorde fru Ingrid Persson, Södra Bricken, Stjärnvik, en iakttagelse som hon aldrig glömmar.

- Jag hade just stängt av TV:n och gått till sängs sent på lördagsnatten, berättar hon. Då jag legat en stund hördes ett surrande som påminde om ljudet från en hushållsassistent. Jag trodde att det var en bil som stod utanför med motorn igång, så jag gick upp och tittade efter. Där fanns ingen bil, men istället fick jag se ett ljusskimmer på himlen i nordvästlig riktning. Jag tänkte att det var den omtalade kometen, varför jag gick efter kikan. I denna såg jag klart och tydligt, att det rörde sig om en sorts farkost. Den var formad som en oval tallrik, och utes efter kanten löpte ljus och ljuspunkter som ett pärlhalsband. Det blänkte i regnbågens alla färger. Föremålet som nu var på ganska långt avstånd flyttade sig långsamt norrut på himlen. Jag såg det i 15-20 minuter. Det ändrade ibland form så att det såg ut som ett streck, ibland syntes bara halva föremålet. Det kunde inte vara någonting annat än ett "flygande tefat". Men fantastiskt var det, en syn som jag aldrig glömmar. T. Berthelsen

FÖRGRENA UFO-ARBETET I OLIKA INTRESSEN MANAR KÄND "TEFATSFORSKARE"

Intervju: Sten Lindgren

Ivan Troëng är en man med djupt förankrade ufologiska intressen. Han menar att det finns behov av ett samarbete i UFO-frågan mellan tekniker, historiker och metafysiker.

Axplock ur samtalet med Ivan Troëng

- Hemliga försök med jondrift i USA och Sovjet
- Många av vetenskapens "resultat" är rena trossatser ...
- Rehns konspirationsteori helt ogrundad!
- Tage Eriksson omedveten om sin roll!
- Sprid UFO-arbetet på teknik, historia, metafysik.
- Statistik är värt att satsa på i UFO-sammanhang.
- Vilken roll har Mars i observationerna — egentligen?
- Fy — vissa journalister som spelar falskt i UFO-saken!

- Jondriften borde ha framtiden för sig, säger ingenjören och tefatsforskaren Ivan Troëng vid ett samtal med UFO-Informations medarbetare. Jag fick ju själv en hel del pengar i anslag från försvaret för forskning på el-flygningens område. Min personliga uppfattning är att vi skulle ha varit åtminstone tio gånger så långt framme om vi kunnat disponera en hundradel av alla de medel USA använt på raketflygexperiment t.ex.

Troëng anser, att man forskar på detta gebiet både i USA och Sovjet men att de experiment som bedrivs är ytterst hemliga. Inte heller torde man använda "tefattet" som förlaga! Det mest sannolika är, att man studerar fenomenen i tuber och inte i fält utanför den maskinella utrustningen.

- Men ryssarna håller tydligen på med något mycket intressant, säger han. För tre år sedan publicerade Pravda en artikel om en elektrisk jetmotor, som tar upp energi ur luften allteftersom flygningen fortskrider. Denna typ av motor är avsedd för mycket höga höjder.

Enligt Troëng borde det finnas möjlighet till något liknande en perpetuum mobile: "man får ut mycket mer effekt än man stoppar in" för att nu använda hans eget uttryck. Saken kan ganska lätt förklaras. I stället för att arbeta med termiskt expanderande gas, som vår vanliga jetmotor gör, expanderar man enligt detta system gasmassan genom att ladda den i en polaritet - t.ex. plus. Om hela gasmassan är plusladdad, försöker alla partiklar i gasen att gå isär, varvid man erhåller den expansionskraft man önskar. Den energi man erhåller blir mycket billigare än den man får på termiskt sätt.

En man med mångfacetterad profil

Ivan Troëng är en man med djupt förankrade ufologiska intressen. Han har en gedigen teknisk bakgrund, stor beläsenhet och en forskarhåg som gett utslag i många fina resultat.

I början på 1960-talet spelade han under 5-6 år en ledande roll i Stockholms ufologiska sällskaps utveckling, där han var ordförande. Från den tiden tycks han ha enbart positiva minnen och nämner bl. a. det utmärkta referensbibliotek som under åren byggdes upp och som blev till stor nytta vid UFO-studierna. Då Troëng gick med i sällskapet var medlemsantalet omkring 30, då han lämnade det hade antalet vuxit till 170. Det fanns redan då en

god arbetsrutin; 3-4 föredrag hölls per termin och de var i allmänhet välbesökta.

Hans egna ufologiska upplevelser tycks vara av det sparsammare slaget. Men han berättar om hur han en gång i mars 1961 strax intill Riksmuseet såg ett intensivt ljus, som dök ned i en båge. Upplevelsen varade omkring en halv minut, och under den tiden hann den intresserade observatören ställa till med en mindre trafikstockning, eftersom han gick ur bilen för att betrakta fenomenet - till medtrafikanternas fasa. Troëng lade märke till att ljusintensiteten torde ha varit 5-10 gånger Venus styrka, som just då stod stark på västerhimlen.

Naturligtvis har han läst åtskilligt, inte minst om UFOs!

- Leslie-Adamski tycker jag är "omistliga" säger han. Men jag tycker också mycket om Jessups "the Expanding Case of the UFOs". Han framhåller också L. Rampa som med boken "the Hermit" gjort starkt intryck på honom.

Vi knyter an till jondriften och undrar om ingenjören har några speciella teorier om överljudshastigheten.

- Det är självklart, att om man kan driva undan luften framför ett flygplan får man ingen ljudbang. Denna smäll är ju en form av kompression. Om man sticker fram en antenn t.ex. som har förmågan att expandera den framförvarande luften åt sidorna, förlängs den tid luften behöver för att vika åt sidan i så oerhörd grad, att farkosten kan färdas långt snabbare än ljudhastigheten utan att det uppstår ljudbangar. Detta har vi ju sett bevis på.

Vetenskapen rör sig med obekräftade teorier

Hur skall människan nalkas vetenskapen? Är det inte så att forskaren inför nya uppgifter börjar i det okända? Skall vi också sluta i det okända, undrar vi.

Men där hettar det till i Troëng. Han avfärdar tankegången som "schematisk" och säger, att vi aldrig börjar i det okända. Vad vi "börjar med" är helt enkelt en mängd förutfattade meningar, som vi inte ens upptäckt att vi släpar med oss.

- Vi skall överhuvudtaget inte diskutera vetenskapen och vetenskapens roll, om vi inte i främsta rummet konstaterar, att enorma mängder av det vetenskapliga materialet i dag är obekräftade teorier, säger han eftertryckligt.

- Vi känner alla till uttryckssätten "i dag talar man om" osv. Om tio år kan-

ske man tycker precis tvärtom. Men detta innebär ju inte att allmänheten har klart för sig hur vår nuvarande vetenskap arbetar. Den övervägande delen av de teser som förs fram är rena trossatser.

- UFOs då? Tror du på öppen eller hemlig behandling av materialet, om det nu en dag skulle fastställas att det rör sig om utomjordiska farkoster?

Troëng är helt övertygad om att frågorna kommer att behandlas helt öppet. Det skulle under sådana omständigheter inte finnas någon möjlighet att sekretessbelägga dem menar han.

Samhället värjer sig mot nya tankar

- Vetenskapsmännen är i allmänhet inte alls informerade om dessa saker. De är för övrigt väldigt rädda för att låta informera sig, därför att ett alltför aktivt intresse skulle kunna skada deras prestige och anseende. Vissa militärer är informerade om UFO-problemet men i stort sett ganska ointresserade. Det har ju inte med deras fack att göra!

- Konspirationsteorin som Rehn företräder finner jag helt ogrundad. Jag har haft anledning undersöka hur andra liknande fenomen uppfattas, och det har därvid visat sig, att det strängt taget bara är okunnighet och systemets natur som gör att detta liksom alla nya problem tilldelas en så missgynnad ställning.

- Vårt system värjer sig med automatiska mekanismer mot allt nytt material överhuvud taget, fortsätter han. Vår byråkrati och vår totala utformning av det samhälle vi lever i har gynnat uppkomsten av sådana försvarsmekanismer för att bevara de intagna ställningarna.

Han anser det vara olyckligt om man satsar på konspirationsteorin. Man måttar då slag mot personer, som i själva verket inte har ett dyft med problemet att göra. Personer vilka i likhet med överingenjör Tage Eriksson vid FOA aktivt uppträder utåt i UFO-frågorna är vanligtvis själva inte medvetna om den roll de spelar. De tror att de gör vad de är satta att göra, och sover det goda samvetets sömn. Enligt mitt sätt att se saken, borde de inte göra det, säger Troëng.

- Men som sagt, om nu den här frågan verkligen skulle "lossna", finns det inte någon möjlighet i världen att hålla den hemlig. Kunskapen kommer ju i så fall från allmänheten själv, människor ser, diskuterar, går till tidningarna, som skriver.

- Och pressens roll?

- Strängt taget är det väl bara de stora drakarna som inte tar upp UFOs till behandling. De är mer prestigekänsliga och befinner sig inte så nära gräsrötterna som de s.k. landsortstidningarna. De är också mer bundna av systemen. De vågar inte skriva om saker som stöter den s.k. vetenskapen. En journalist kan vara livrädd för att bli desavouerad av en forskare. Det är därför som han hellre tiger även om han vet med sig att han i ett speciellt fall är bättre informerad än vetenskapsmannen.

- Vetenskapsmän är ju ofta okunniga. Men de yttrar sig ändå...

Förgrena forskningen — tillgodose alla riktningar

Ivan Troëng berättar, att man inom Ifo-logiska sällskapet arbetade sig fram till en rutin, som kunde accepteras av alla medlemmar. Man ville inte anses "ovederhäftig" och stöta sig med "ockultisterna" (som det för övrigt fanns ganska många av), och därför organiserades inom sällskapet tre sektioner: en *teknisk*, en *historisk* och en *metafysisk*. Systemet fungerade utmärkt som arbetsform, då ju var och en kunde tillgodose sina intressen inom respektive sektion. Utåt intog sällskapet en mångsidigare och stark attityd gentemot allmänheten.

Hans grundinställning ändrades genom åren från *skepsis* gentemot ockultismen och de parapsykologiska fenomenen till en mera realistisk syn på frågor av denna typ.

- Det uppträder ju så ofta fenomen av typen "kvinnan som står och arbetar i köket och får en impuls att gå och titta ut genom fönstret - och se där svävar ett UFO på himlen"!

Man kan helt enkelt inte inta en dogmatisk ståndpunkt i sådana fall, anser han.

Det är hans grundmening, att man även inom riksorganisationen UFO-Sverige bör kunna handla efter samma principer. Det behövs såväl psykologiskt/parapsykologiskt kunniga människor som tekniker och historiker. Vi måste t.ex. lära oss att läsa historien rätt - i den finner vi mängder av förklaringar på det urgamla fenomenet UFO.

Allting kostar emellertid pengar. Troëng har väl inget radikalt recept att erbjuda UFO-Sverige när det gäller finansieringen av verksamheten. Han anser att arbetet, som det hittills skett, bör bedrivas efter frivilliga linjer. Det är klart att bidrag skall sökas i mån det är

möjligt, t.ex. av den typ som erbjuds studieförbunden, som får statsanslag. Även ungdomsverksamheten inom UFO-arbetsram bör kunna stödjas av samhället. Det kunde kanske rentav bli en del pengar över för ren forskning?...

Statistik är "hårdvaluta" i diskussionen

UFO-arbetet hotar ju att spränga alla ramar, eftersom det har en benägenhet att breda ut sig på så många angränsande områden. När man tar in så många vetenskapliga grenar i diskussionen är det ju lätt hänt, att man förlorar sig i ingenting. Finns det någonting av verkligt väsentlig natur, som man kan ägna sig åt utan att förlora tid?

Här tvekar inte Troëng med svaret.

- Satsa på statistik, säger han. Det är absolut hårdvaluta i hela diskussionen. Under mina sista år som ordförande i Ifologiska sällskapet upprättade vi åtskillig statistik på observationsfrekvensen. Vi relaterade den till Venus- och Marslägena och fick utmärkta utslag med full statistisk signifikans. Här hade vi alltså ett material som ingen kunde förneka. Om statistiken är juste, då har vi verkligen bevis för att de fenomen vi sysslar med är en realitet. Vi får också upplysningar om hur denna realitet förhåller sig i vissa avseenden.

Den period Ifologiska sällskapet sysslade med statistik sträckte sig över 11 år, vilket visade sig vara otillräckligt för att materialet skulle kunna delas i två hälfter. En sådan metod är ju eljest just i sådana sammanhang kolossalt värdefull för att ge ytterligare stöd åt de statistiska pulsationsfrekvenser man fått fram.

Nu har emellertid åtskilliga år gått sedan dess. Det borde alltså vara möjligt att få fram ett material som sträcker sig över en tidrymd som kan delas i två 10-årsperioder.

Viss felprocent ger ej utslag

När det gäller statistiken understryker han hur viktigt det är, att man håller sig till ett bestämt grundmaterial och på intet vis söker sovra materialet. Om man väljer efter sannolikhetsgraden, vet man aldrig var man hamnar. I och med att en rapport publicerats i en tidskrift eller i en serie tidskrifter, kan den godtas.

Det får anses vara tämligen svårt att få en rapport införd i en tidning, vilket höjer den över andra rapporter, som mera

bär ryktesprägel. Den publicerade rapporten är tillräckligt att göra statistik på. Om 20-30% skulle slå fel, influerar detta inte negativt resten av materialet. Om detta har en pulsation kan man nämligen utläsa denna. En viss procent feltolkningar försämrar alltså helt obetydligt.

- Några speciella variabler att tänka på i sammanhanget?

- Vi arbetade endast med antalet observationer per vecka och ingenting annat. Detta avsåg att förenkla arbetsprocessen. I relation till det rådande Venusläget fick vi fram en klar pulsation - fem intensitetsperioder per varv hos Venus och betydligt högre observationsfrekvens, när Venus befann sig närmare än när den var långt borta. Egendomligt nog var förhållandet det motsatta i fråga om Mars. När denna planet var nära, hade vi i medeltal färre observationer än när Mars befann sig längre bort.

Troëng finner detta sistnämnda förhållande speciellt intressant. Nästan samtliga UFO-tidskrifter utbreddes sig över att antalet UFO-iakttagelser ökade. då Mars befann sig närmare jorden. Man trodde allmänt att Mars hade väsentlig betydelse i sammanhanget. Men det har ju visat sig vara tvärtom, säger han. Mars är givetvis intressant eftersom det blir en pulsation med dess läge - även denna planet måste ha någonting med saken att göra...

En del journalister slår mynt av UFO-problemet

Tefatsexperten Troëng har inte odelat förtroende för journalister när det rör sig om UFO-fenomenen.

- Det händer så ofta, att UFO-intresserade människor beskylls för att försöka göra pengar på händelser av det här slaget genom att stödja personer som vill göra sensation med bokskriverier o.dyl.

- Men den enda kategori människor jag känner till som tjänar pengar på de här fenomenen är en viss typ av journalister, som varannan gång skriver att fenomenen är äkta och varannan gång beskyller dem för att vara falska. På det sättet lyckas de upprätthålla ett konstlat intresse för saken.

Troëng menar att saken på ett allvarligt sätt diskriminerats i en ledande veckotidning genom den behandling problemen där getts. Den jargong man tillåter sig är ovärdig en anständig tidning, anser han.

Problemet materia-antimateria sysselsätter sedan några år flera vetenskapsmän inom fysiken. Kanhända kommer en dag vår energiförsörjning att tryggas, om forskarna lyckas utvinna energi ur den antimateriella världen! Inom kärnfysiken har man lyckats mäta och framställa den flyktiga och svåråtkomliga anti-xi-minus, anti-partikeln. Av de kända fjorton partiklarna och deras motsvarande antipartiklar var denna den enda antipartikel som återstod att upptäcka.

Antimateria har direkt motsatt laddning till våra "vardagliga" partiklar vilka är kända som neutroner, elektroner, fotoner osv. Man är nu av den uppfattningen att det existerar ett anti-universum, som helt igenom är uppbyggt av antipartiklar, och vårt universum skulle helt förintas om det kom i konflikt med detta. Man har observerat att partiklar med motsatt laddning förintar varandra.

I den artikel som följer diskuteras den antimateriella världen med utgångspunkt i explosionen i Tunguska 1908.

TUNGUSKA-SMÄLLEN 1908 VAR ANTIMATERIA SOM EXPLODERADE!

Meteoren nådde jorden strax efter kl 8 på morgonen den 30 juni 1908. Efter att ha rört sig genom oändliga rymder under tusen miljarder år korsade den vår planets atmosfär och störtade i ett gnistregn ned i Tunguskaflodens dalgång i Sibirien. Färden upphörde över ett skogklätt träskområde och meteoren exploderade med mycket större våldsamhet än den starkaste vätebomb.

Explosionen hördes inom en radie av drygt 80 mil. Seismograferna i hela världen registrerade nedslaget och observatoriet i Irkutsk noterade, att störningar skett i jordens magnetfält.

Trots den enorma energimängd som frigjordes, åstadkom explosionen inget svampformigt moln till skillnad från atombomberna. En jordbrukare som befann sig på 65 km avstånd från nedslagsplatsens centrum berättar:

- Jag såg en ofantlig eldkula och samtidigt började min skjorta pyra av hetan. Jag tittade ned i marken och när jag åter höjde huvudet mot skyn var kulan försvunnen. Strax därefter kastade en häftig vindstöt mig till marken och jag förlorade medvetandet.

Inga spår efter nedslaget

Ännu en egendomlig sak inträffade: Vetenskapsmännen som längre fram under-

sökte nedslagsplatsen fann inga som helst spår av kratrar eller meteorstycken. Var det möjligt att det här rörde sig om ett stycke antimateria, som skulle ha varit mindre än en baseball-boll enligt vad dr Clyde Cowen vid Washingtons katolska universitet framhöll. Hans slutsatser publicerades i maj 1970 och med dem slog han fast, att ett stycke antimateria var orsaken till explosionen (antimateria = materia med atomär struktur men rakt motsatt vanlig materia).

Ett stycke antimateria... det skulle kunna förklara varför inget svampformat moln bildades, framhåller dr Cowen. All materia förtärdes vid explosionen. Givetvis finns det också andra skäl som talar för att det här torde ha rört sig om antimateria.

Dr Cowen kom till slutsatsen att en explosion av antimateria skulle medföra en höjning av atmosfärens kol 14-halt, dvs. ett radioaktivt ämne som västerna konsumerar. Han fortsatte: halten av kol 14 ökade i Kaliforniens träd och växter efter Tunguska-explosionen, vilket en undersökning från 1909 visar. Denna teori mötte motsägelser men en första antydning om att materia kan ha sin motsats - antimateria - gavs år 1927 av den brittiske forskaren Paul Dirac.

Som bekant roterar atomernas negativa elektroner runt en positiv kärna och Dirac sammanställde ekvationer, som förklarade detta fenomen och andra matematiska egenheter. Men då inträffade något märkligt: samma ekvationer gav som resultat att elektronerna snurrade runt negativa kärnor. Kort sagt" det måste finnas något som kunde kallas antimateria.

Positron gav nobelpris

För kort tid sedan fotograferade den amerikanske fysikern Carl Anderson, som intresserar sig för den kosmiska strålningens natur, dessa strålars passage genom en av Wilson-observatoriets rymdkameror. På en av bilderna påträffade han en bana som endast kunde tillhöra en elektron, men dess kurva befanns vara rakt motsatt den normala. Detta var Diracs antimateria!

Anderson döpte sin upptäckt till *Positron* (=positiv elektron) och han erhöll nobelpriset för sin utomordentliga forskarbragd.

Upptäckten av positronen gav ny fart åt sökandet efter antiprotonen. Vad som krävdes var bl.a. ett säkert experimentellt stöd. Forskarna använde sig för ändamålet av cyklotroner med förmåga att spjälka atomer. Då partiklar med hög hastighet studsar mot atomerna sönderdelar sig dessa senares kärnor i ett antal subatomära delar.

Man beräknar att för att en antiproton skall kunna skapas krävs en energi motsvarande 6 miljoner volt.

1954 konstruerade ett forskarlag vid Kalifornien-universitetet en accelerator på 6 Bev (elektronvolt). De var övertygade om att på så sätt kunna producera tunga antipartiklar, men inte alla vetenskapsmän var av samma mening. En framstående forskare framhöll till och med att experimentet var "vansinnigt". Han slog vad om 5.000 dollar att det var omöjligt att genomföra. Han förlorade vadet. 1955 installerade Emilio Segre och Owen Chamberlin, två fysiker vid Berkley-universitetet, ett komplicerat detektorsystem och en cirkelformad partikelaccelerator samt riktade en kraftig protonstråle mot en kopparplåt. Från kopparplåten började det nu regna partiklar "som risgryn över ett brölloppar".

Mellan dessa partiklar fanns det antiprotoner - fyra per timme som cyklotoonen var i gång. För den bedriften fick också dessa två forskare nobelpriset i fysik.

Upptäckten av antiprotonerna gav möjlighet att utforska även andra antipartiklar, exempelvis antineutronen och en del "exotiska" slag av partiklar som exempelvis den "positiva antisigma" och den "neutrala anti-xi". Men trots de goda resultaten kvarstod vissa tvivel. Upptäckten av antimateria med subatomära partiklar var utan tvivel en stor framgång, men trots allt gav den inget klart bevis för att det existerade atomer av antimateria.

I juni 1966 kom därför helt överraskande beskedet att man lyckats skapa antiatomer.

Någonstans finns anti-människan

En grupp fysiker under ledning av dr Ledermann använde vid sina försök en cyklotron på 30 Bev i sitt laboratorium på Long Island, New York. Forskarna bombarderade en berylliumplåt med en protonstråle. Upptäckten bekräftade Diracs påstående att någonstans i universum finns hela världar av antimateria som svarar mot vår värld men ändå är dess motsats i atomär mening.

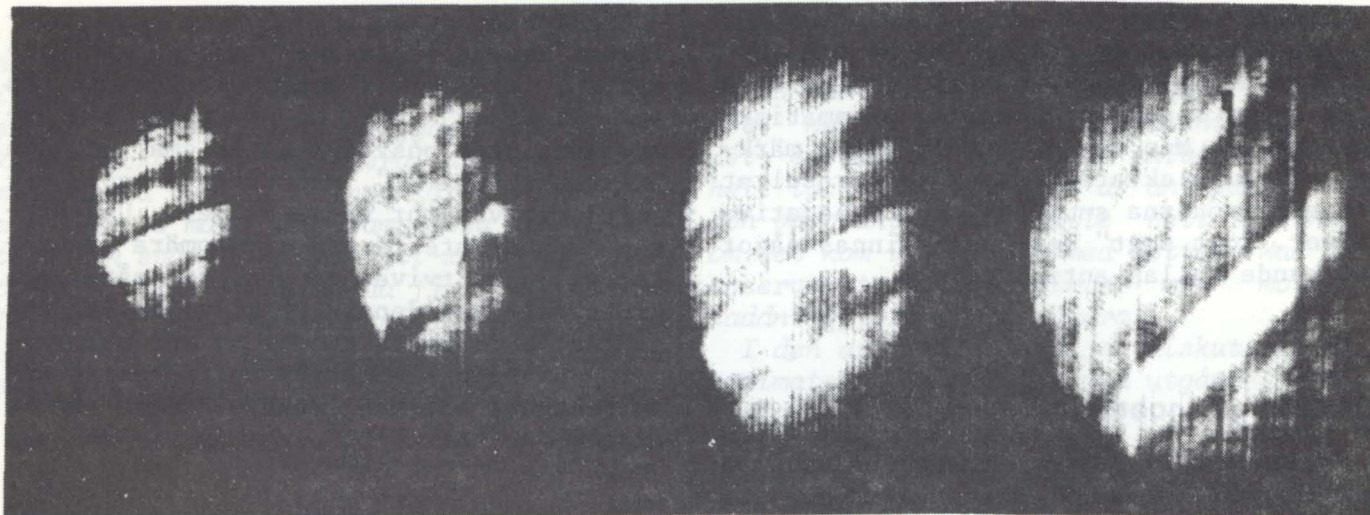
Dessa världar kan tänkas ha antigalaxer som skiljer dem åt i kosmos. Det kan finnas antiplaneter, som roterar runt antistjärnor och rymden skulle kunna vara full av antimeteoriter, antikometer och stjärndamm. Vidare finns det möjlighet att *antimänniskor* lever någonstans i världsrymden.

Hos sådana varelser skulle alltså våra negativa laddningar motsvaras av positiva, och samtliga magnetiska polariteter skulle vara de rakt motsatta. *Om alltså en antivärld existerar skulle varje kontakt med den bli katastrofal.*

De yttre kännetecknen på antimateria är identiska med materien. På en antiplanet skulle vatten förvandlas till ånga, precis som hos oss, havet röra sig i ebb och flod. Fallande kroppar skulle accelerera men på grund av de motsatta elektriska egenskaperna skulle en sammanstötning mellan materia och antimateria innebära ett totalt utplånande av all substans. Vid en sådan kollision skulle oerhörda kvantiteter ren energi frigöras.

Teorin att meteoren i Tunguska var ett stycke antimateria har accepterats på vetenskaplig grund. Fakta är klarlagda - men det skulle också kunna tänkas att ett rymdskepp exploderade i luften, när det inträdde i vår atmosfär.

(Förf.: James R. Berry. Översättn. från spanskan: Olle Öhman)

Närbilder av solsystemets största planet — Jupiter — är än så länge rätt sällsynta. Här ses en bildsvit av jätteplaneten där den är fotograferad av Pioneer 10. Bilden längst t v är tagen den 29 november och längst t h den 2 december. De vertikala strecken har uppstått i samband med överföringen av bilderna genom 997 miljoner kilometer rymd. Banden i Jupiters atmosfär ses tydligt.

PIONEER 10 ÖVERLEVDE JUPITERS STRÅLNING BLIR FÖRSTA JORDFARKOST GENOM VINTERGATAN!

Den lilla amerikanska rymdsonden Pioneer 10 har i början av december passerat förbi solsystemets största planet, Jupiter. Passagen var mycket riskfull, eftersom tung och kraftig strålning uppmättes i de strålningsbälten som omger Jupiter. Minsta avståndet mellan den stora planeten och den lilla, 260 kg tunga Pioneer var 130 000 km.

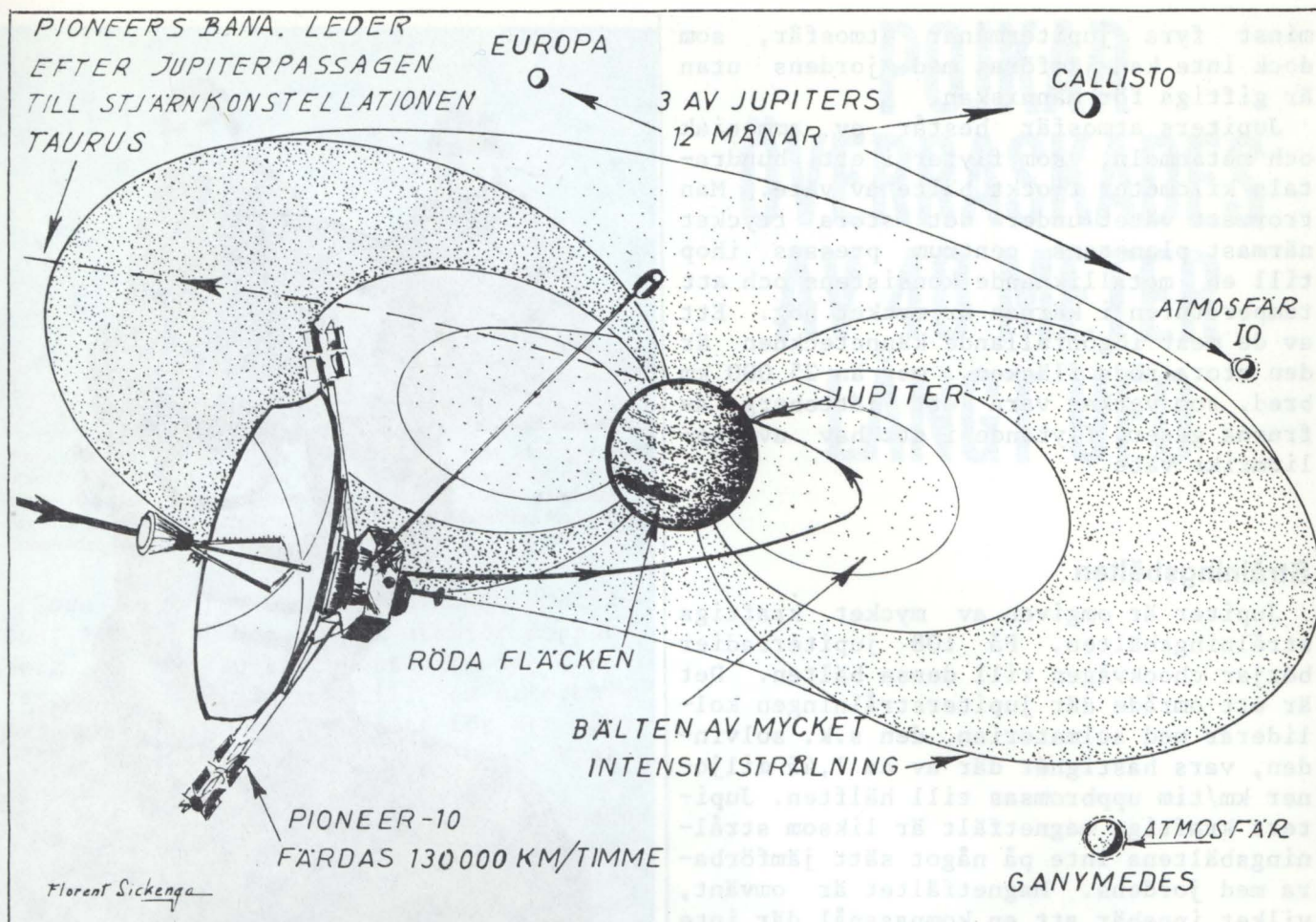
Med Pioneers TV-kamera har flera färgfotografier kunnat tagas, som är mycket klarare och skarpare än vad som är möjligt med jordbaserade teleskop. Bilderna visar också något annorlunda färger. Jupiter är omgiven av en tjock atmosfär av olika gaser. Tydligt kan man se dessa i breda band runt hela planeten i vita, gulröda och gråa band. Den s.k. stora "röda fläcken" är faktiskt orange och inte röd enligt pioneerbilderna.

Trots den intensiva strålningen överlevde rymdsonden passagen förbi Jupiter, utan att instrumenten brändes sönder. Men viss inverkan har den haft: mer än en vecka efter jupiterbesöket kunde man

fortfarande konstatera en högre temperatur än normalt i de fyra små kärnkraftverken ombord på Pioneer. De förser sondens instrument med elenergi och är för övrigt i så gott tillstånd, att de kan fortsätta med det i många år till!

Varför sändes en rymdsond till Jupiter?

Att studera solsystemets planeter är ett led i rymdforskningen. Man vill veta mer om våra rymdgrannar och få djupare kunskap om den rymd som omger oss. Jorden är ju själv att betrakta som en rymdstation - om man så vill. Genom att studera planeterna får vi också bättre kunskap om vår egen rymdstation jorden. Jupiter är en av de planeter som är så avlägsen, att man inte tillfredsställande kan iaktta den från jorden. Därför sänder man en rymdsond till den som kan studera strålningen, magnetfältet, temperaturen och ta fotografier. Dessutom kan en rymdsond undersöka förhållandena i rymden på väg till Jupiter och bortom den och samtidigt studera solen, som är vår livgivande stjärna.

Pioneer 10 passerade genom bälten av mycken intensiv strålning — och klarade sig! Månarna Ganymedes och Io har en atmosfär och troligen även Europa och Callisto. Jupiter har 12 upptäckta månar men de oupptäcktas antal är troligen ännu fler!

Pioneersonden har gjort värdefulla observationer av Jupiter, men dess uppgift är inte slut än. I ungefär sex år till skall den kunna följas. Ända ut till någonstans mellan Saturnus och Uranus banor kan man följa den. Sedan blir signalerna allt för svaga för att kunna uppfångas av något radioteleskop.

Pioneer passerar år 1987 planeten Plutos bana och lämnar sedan solsystemet. Den blir den första farkosten tillverkad på jorden, som kommer att resa genom Vintergatan! Man håller det inte för otänkbart att den därvid möter annat liv, ja, rentav andra civilisationer. På dess stora antenn finns en platta som omtalar varifrån sonden kommer. Den visar också en bild av en man och en kvinna.

Pioneer 10 började sin 997 miljoner km långa resa till Jupiter den 2 mars 1972. Den har under den 21 månader långa resan ständigt varit i kontakt med jorden. Dess 13 olika instrument visar märkliga resultat, bl.a. att partikeltätheten i det s.k. asteroidbältet — ett område bestående

av lösa rymdstenar, från flygande berg till mindre stenbumlingar och grus, som är 282 miljoner km brett och finns mellan kretsbanorna för Mars och Jupiter — är mycket mindre än man trott och att området är farbart för rymdfarkoster.

Jupiter

Resemålet Jupiter är en gigant bland solens planeter. Den har en diameter av 142 800 km — jordens diameter är 12 757 km. Jupiter är inte bara den största utan också en märklig planet, som avger tre gånger så mycket strålningsenergi som den uppfångar från solen, vilket betyder att den egentligen kan betraktas som någonting mellan planet och stjärna.

Fyra av Jupiters tolv månar är stora: tre av dem större än vår måne och två större än planeten Merkurius! Två av dem, Ganymedes och Io, har observerats med Pioneers instrument och man har funnit, att de har en atmosfär. Troligen har

minst fyra jupitermånar atmosfär, som dock inte kan jämföras med jordens utan är giftiga för människan.

Jupiters atmosfär består av ammoniak och metanmoln, som flyter i ett hundratal kilometer tjockt bälte av väte. Man tror att vätet under det stora trycket närmast planetens centrum pressas ihop till en metallliknande konsistens och att temperaturen i kärnan är mycket hög. Ett av de mest iögonfallande kännetecknen är den stora röda fläcken, mer än 25 000 km bred, som verkar vara ett jätteberg av frusna gaser, flytande i ett hav av heliumrikt väte.

Strålningsbälten

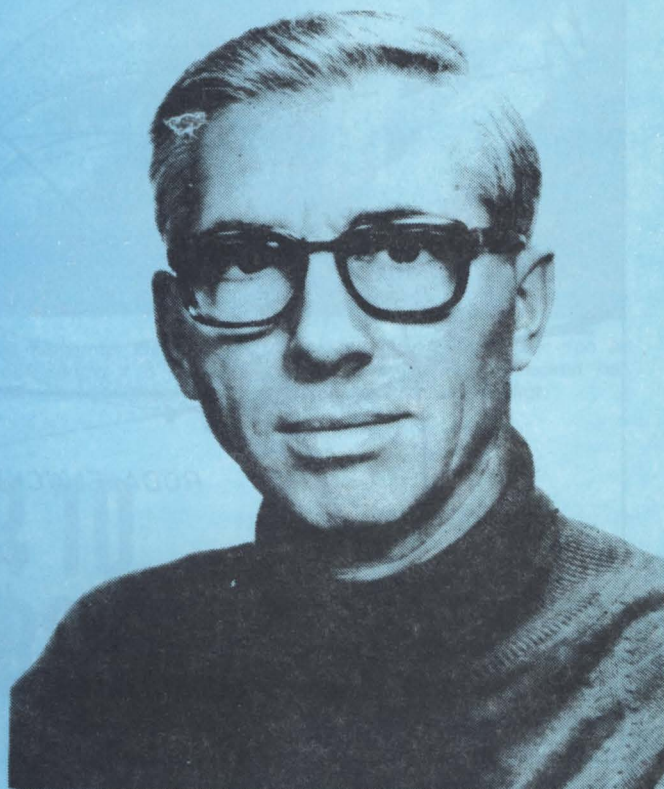
Jupiter är omgiven av mycket kraftiga strålningsbälten. På 108 jupiterradier börjar chockvågen till dessa bälten. Det är ett område där jupiterstrålningen kolliderar med solmaterian, den s.k. solvinden, vars hastighet där av ca 1,45 miljoner km/tim uppbromsas till hälften. Jupiters kraftiga magnetfält är liksom strålningsbältena inte på något sätt jämförbara med jordens. Magnetfältet är omvänt, vilket innebär att en kompassnål där inte pekar mot nordpolen utan mot sydpolen!

När den 260 kg tunga Pioneer 10 passerade Jupiter på 130 000 km avstånd, ca en tredjedel av avståndet jorden-månen, hade den en hastighet av inte mindre än 137666 km/tim! Så fort har aldrig någon jordisk rymdfarkost färdats. Dess 13 olika instrument gjorde mätningar under tiden, vilka signalerades till jorden via en 8 watts sändare. Signalerna behövde 46 minuter för att nå mottagarestationen på jorden, trots att de färdades med ljusets hastighet, dvs. trehundratusen km/sek!

Inte alla experiment kunde genomföras. Man kunde t.ex. inte få närbilder av Jupiter när Pioneer var som närmast. Det berodde på att strålningsintensiteten var mycket hög. Direktören för Jet Propulsion Laboratory, där Pioneer byggdes, omtalade, att om strålningen hade varit dubbelt så kraftig, skulle samtliga apparater ombord ha blivit förstörda. En människa kan därför aldrig komma i närheten av Jupiter, ty hon skulle bli utsatt för dödliga strålningsdoser.

Ännu en rymdsond är nu på väg mot Jupiter, Pioneer 11, som detta år (1974) den 3 december kommer att passera förbi jätteplaneten för att sedan sätta kurs mot Saturnus.

Florent Sickenga

UFO-Informationens medarbetarstab har ytterligare utökats - nu med en av vårt lands ledande rymdskribenter! Fr o m det här numret och i samtliga detta års upplagor medverkar *Florent Sickenga* (bilden) 46, i UFO-Information med aktuellt rymdstoff.

Florent Sickenga, ingenjör till professionen och bosatt i Linköping, medarbetar regelbundet i både svensk och internationell press. Svenska Dagbladet, Sydsvenska Dagbladet, Östgöta-Correspondenten och Hufvudstadsbladet i Helsingfors, är några av de dagstidningar som utnyttjar Florent Sickengas rymdkunskap.

Florent Sickenga är född i Holland, men har varit bosatt i Sverige sedan 1952. Han har ingående forskat i rymdtekniska frågor sedan mitten av 1950-talet.

Hans begåvning ligger inte enbart på det litterära området - han anses också vara en av de allra skickligaste i branschen när det gäller hanteringen med tecknarpenna och tusch.

Tony Oveson, 16 och Jonny Johansson, 15, från Mossgruvan utanför Kopparberg, såg ifjol höstas ett 40 meter långt och 10 meter högt föremål sväva över en mulldamm utanför samhället. Föremålet lyste rött och omgavs av ett gult skimmer. Pojkarna chockades av upplevelsen.

Tove Oveson, 16 år, och Tonny Johansson, 15 år, i Mossgruvan utanför Kopparberg, var vid 20-tiden onsdagen den 7 november 1973 på väg upp till den uttorkade mulldammen utanför samhället för att åka moped. Nästan framme fick de se ett kraftigt ljussken över dammen.

- Vi fortsatte uppåt, men stannade strax före krönet på vallen, som går runt dammen. Där ovanför, snett framför oss och på ett avstånd av högst 300 m, svävade ett platt föremål ca 40 m långt och 10 m högt. Det lyste i en röd färg och omkring syntes ett gult skimmer. Föremålet sänkte sig ned bakom vallen så att vi inte såg det längre. Vi trodde att det höll på att landa, så vi blev mycket rädda och åkte därifrån så fort vi kunde. Vi vågade inte vända oss om och titta bakåt.

Efter en stund vågade vi oss tillbaka mot dammen och såg då åter föremålet. Det var fortfarande lika stort, men hade nu formen av en bred kon med spetsen nedåt. Färgen var densamma som förut, men det var som ett klot mitt på konen i mörkare rött. Det gula skimret var kvar runtomkring föremålet. Det sänkte sig nu också och vi blev ännu räddare och for hem till Tonys föräldrar och berättade vad vi sett.

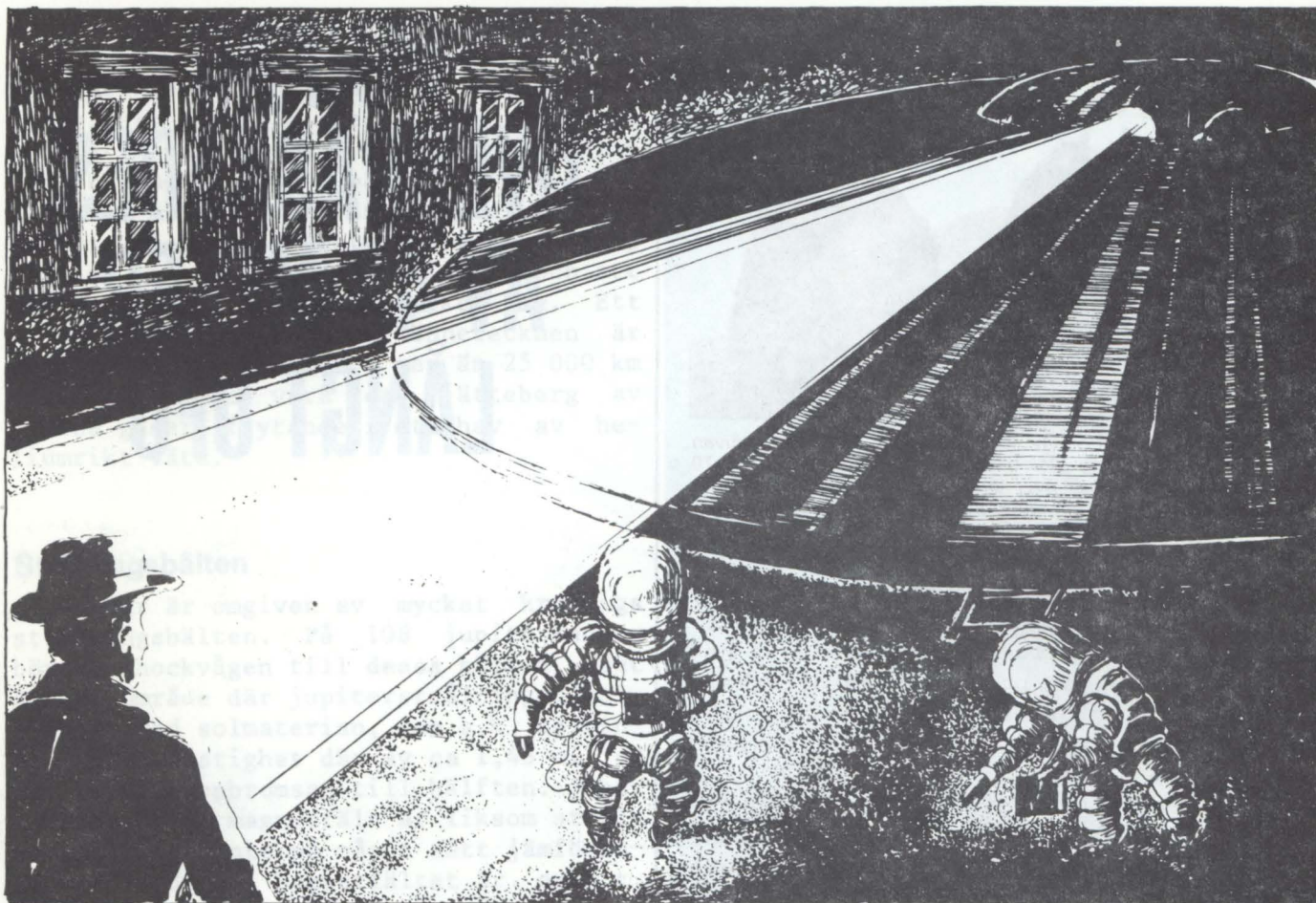
Sedan kom vi på att vi skulle försöka fotografera föremålet, annars skulle ingen tro oss, varför vi till fots begav oss mot mulldammen för tredje gången.

När vi var 200 m från dammen skulle Tony ladda kameran, berättar Jonny Johansson, och just när han gjorde det såg det ut som om föremålet skulle försvinna. Vi såg bara ett streck som skiftade färg och försvann åt höger (V). När vi kom upp på vallen fick vi syn på en röd prick som skiftade i färgerna rött och gult. Den tycktes sakta snurra runt sin egen axel.

POJKAR ÖVERRASKADES AV 40 METER LÅNGT UFO

Kommentarer: Söndagen den 10 november gjorde jag en undersökning på platsen. Själva dammen, ca 15.000 m², består av en plåt vilken uppstått då man vid bergverket pumpar ut stendamm. Sedan vattnet avrunnit har massan sedimenterat. Det var även tjäle och ytan påminde om betong. Det gick utmärkt att genomsöka hela ytan med bil. En stor del finkammades dessförinnan till fots. Några spår av en landning stod inte att finna. Även angränsande terräng undersöktes. Pojkarna verkade ännu tre dagar efter händelsen chockade. Vid samtal med Tonys föräldrar framkom det, att grabbarna vid hemkomsten var mycket upprörda och förvirrade av upplevelsen. På grund av detta kunde Tony inte gå till skolan dagen efter. En viss blockering tycks ha skett. Båda har tidigare skrattat åt s.k. tefatshistorier.

(Utredning och undersökning: Thorvald Berthelsen. Foto: Thorvald Berthelsen)

Monsieur Drogue stod som förlamad i det bländande skenet. De små männen plockade ivrigt stenar från marken. (Illustration från "Lumieres dans la nuit" av J.-L. Boncoeur)

NATTBESÖK AV RYMDMÄN PÅ SKOLAS GÅRDSPLAN

Vid midnatt en lördag i maj 1955 återvände herr Drogue till sin bostad i flickskolan i Dinan (Cotes du Nord, Frankrike) efter en sen biografföreställning.

Han stod och pratade en stund med en god vän på Clos-torget och återkom till bostaden kl 0015. Han öppnade ytterporten, som ledde in till skolgården och gjorde sig beredd att korsa planen.

Porten, som var av metall, gnisslade en smula när den öppnades och herr Drogue hade knappt hunnit stänga den efter sig, förrän han med ens stod badande i ett intensivt ljusflöde. Det var ett blågrönt sken, som riktades rakt mot honom och bländade honom till den grad att han för ett ögonblick inte kunde se något. Han greps av fruktan, knäna vek sig under honom - ja, han kände det som om håret skulle resa sig på huvudet!

Några sekunder senare hade hans ögon vant sig vid det skarpa skenet och nu kunde Drogue urskilja ett "enormt" föremål som stod fullständigt orörligt på 1,5 meters höjd *ovan* marknivån. Han blev häpen över att ett sådant föremål kunde hålla sig svävande på detta sätt. Inte ett ljud hördes - endast en ihållande vibration var förnimbar.

De plockade saker från marken ...

Så fick han syn på två varelser, som uppehöll sig intill maskinen. De bar en så tät "rustning", att de inte kunde höra honom komma. I varje fall tänkte Drogue detta, ty de två varelserna gjorde inte en min av att ha sett honom. Han kände åter rädslan välla upp inom sig och skulle nu helst av allt ha velat fly från platsen, men han var bokstavligen talat som fastnaglad vid marken och kände sig oförmögen att ta de få stegen, som skilde honom från porten och räddningen. Efter

en stund kunde han inte längre avgöra, om det var fruktan som paralyserat honom eller om det var den blågröna ljusstrålen, som naglade fast honom vid platsen.

De två figurerna var klädda i ett slags grå, metallisk hel dräkt och liknade lite grand den bekanta reklamdocka som en fabrikant använder för sina däck. Droguet kunde inte urskilja deras ansikten som täcktes av stora hjälmar. Inte heller händerna var bara utan täcktes av ett slags handskar. Runt midjan bar de en svart låda, varur ett sladdnystan hängde ned. En av varelserna var sysselsatt med att plocka saker från marken (förmodligen stenar), medan den andre granskade omgivningen och vid ett tillfälle letade sig fram mot ett fönster.

Farkosten försvann med ett väsande

Vittnet till denna uppseendeväckande händelse fick ett klart intryck av att någon iakttog honom från farkosten, och att det var denne någon som riktade ljusstrålen mot honom. Tiden gick oändligt sakta, tyckte han, men han insåg dock snart att hans iakttagelser endast kunde ha varat några minuter, i alla händelser inte mer än en kvart.

Varelserna begav sig nu mot maskinen, och Droguet lade märke till att under denna fanns ett svart, runt hål till vilket en stege ledde. Den såg ut att vara av metall och hade bara några få pinnar. Figurerna var ganska små, kanske 1,60 m, och de gick långsamt uppför som dykare med sina blyförsedda skor. De föreföll att röra sig med svårighet.

När de klev uppför stegen, hörde Droguet tydligt ett metalliskt ljud, som tycktes komma från deras skor eller steg. Så snart de kommit ombord, drogs stegen in och ett väsande "likt en inandning" hördes. Vittnet kände ett luftdrag då den ännu klart upplysta farkosten steg rakt upp högre än trädtopparna och fullständigt ljudlöst.

Droguet kunde tydligt se det svarta hålet i botten på maskinen som roterade snabbt - men själva hålet tycktes inte röra sig.

Skolgården geologiskt intressant?

När farkosten höjt sig över trädtopparna "slocknade" den helt och hållet och herr Droguet som vid det laget återvunnit fattningen, skyndade in i sitt rum utan

att bry sig om att följa den vidare utvecklingen. Under flera dagar kände han sig ängslig och nervös över denna märkvärdiga händelse: aldrig i sitt liv hade han känt sig så uppskakad och rädd.

Han var fullt på det klara med att ingen skulle tro honom men berättade i alla fall vad som hänt för sin hustru och några goda vänner. Flickskolans rektor underrättades och denne rådde Droguet att inte föra historien vidare av fruktan för "skandal".

Innan allt detta hände hade Droguet aldrig trott på berättelserna om flygande tefat och brukade avfärda dem med ett skratt. Men det nattliga äventyret botade honom från hans skepsis.

I den undersökning, som senare gjordes, fann man bl.a. att skolan var byggd på en grund med olika sorters granit. Runt om finns vulkaniska bergarter liksom kvarts. Det område inom vilket Dinan ligger har glesa skogsområden.

(Översättning från franskan: Olle Öhman)

DET LEVANDE VATTNET

Ing. Olof Alexandersson har vid årsskiftet utkommit med en bok om österrikaren Victor Schauburger. Boken kan särskilt rekommenderas dem som studerar Lehel Répits utgåvor VIMAANA I och II.

Boken tar upp V. Schauburgers teorier och redovisar de uppfinningar som kommit till praktisk användning. Vidare förekommer belysande avsnitt ur hans egna skrifter, där jag vill peka på följande citat:

"Den rörelseform som skapar, utvecklar, förädlar, bygger upp, är den cykliska spiralrörelsen, en rörelse utifrån-inåt mot ett rörelsecentrum - en centripel rörelse. Vi finner den överallt i naturen där uppbyggande krafter är i verksamhet, i spiralnebulosorna ute i rymden, i vårt planetsystems rörelsebild, i det naturliga vattnets rörelse, i blodets och safternas rörelse."

Denna välskrivna bok bör redan från början fram i ljuset och läsas av människor ur alla kategorier.

T. Berthelsen

Det levande vattnet, Proprius förlag, Floragatan 20, 114 31 Stockholm.

PSYKISKA FENOMENET GELLER SLÅR VÄRLDEN MED HÄPNAD BÖJER STÅL OCH RESER I TIDEN MED TANKEKRAFT!

Är han kanske alla tiders märkligaste psykiska fenomen? Han - den 26-årige Uri Geller från Israel - har slagit den vetenskapliga världen med häpnad. Forskare i Europa och USA står frågande inför de otroliga saker den unge mannen åstadkommer med sin blotta koncentrationskraft. Man skakar på huvudet och säger "oförklarligt" - men ändå sker det! Fusk är uteslutet i Gellers fall. Kontrollen vid experimenten har varit stenhård i varje detalj, och Geller själv tar fenomenen som den naturligaste sak i världen. Vad är det då som sker?

Han kan, till exempel, gå in på en restaurang och beställa en bit mat. Inför kyparens häpnad blickar tar han sin gaffel i handen, betraktar den ett ögonblick - och se, stålet *böjer sig* och förblir krokigt så länge det behagar honom!

Geller har inte alltid varit medveten om sin underbara kraft. Då han småningom kom underfund med vad han förmådde åstadkomma, trodde han till en början att han delade denna gåva med många andra människor. I Tyskland har han framträtt offentligt flera gånger och därvid gett lysande prov på sin telepatiska förmåga: han "läser" innehållet i publikens väskor och plånböcker, kan på långt håll få visarna på en klocka att stanna eller röra sig och har fått ringar att brista på damernas fingrar...

För en tid sedan körde han under stark trafik genom Münchens centrum med en absolut tät bindel för ögonen - utan att kollidera.

Dr Friedbert Karger vid Max Planck-institutet i München menar att det i Gellers fall inte kan vara tal om bedrägeri eller något slags fusk.

I TV visade Geller, hur han kunde få en rulltrappa att stanna endast genom att stirra intensivt på den. På samma sätt kan han stanna en klocka.

Han kan koncentrera sig på alla slags fysiska fenomen. Ett magnetfält kan han få att reagera i motsatt riktning, föremål kan få större tyngd och han kan som sagt med blotta tanken böja stål. Vid ett tillfälle lyckades han på uppmaning stanna en berglift, då denna befann sig mitt

över en klyfta, 150 m över dalbotten. Tre minuter senare satte han den i gång igen.

Geller testas nu - berättar National Enquirer - i amerikanska forskningslaboratorier, men alla data om hans prestationer hemlighålls till dess resultaten publicerats.

Experterna har emellertid gläntat lite på förlåten och berättar bland annat om ett experiment av telepatisk karaktär. Man utförde teckningar av flygmaskiner, bilar, olika slags föremål i dagligt bruk och lade dem i kuvert, som sedan låstes in i ett kassaskåp. Därpå bad man Geller att koncentrera sig på skåpet med innehåll samt att göra teckningar av det han "såg".

Geller började teckna - och återgav i stort sett fullständigt exakt allt vad man hade avbildat och gömt undan i kassaskåpet.

Med sin psykiska kraft har han också lyckats ändra utslaget på känsliga mätinstrument, vars huvudaggregat grävts ned på betryggande djup, så att ingen skulle kunna manipulera med dem. Då Geller utsatte instrumenten för sin "mentala laddning" började visarna omedelbart ge missvisande utslag och de återgick inte till det normala igen, förrän den unge mannen upphört med koncentrationsakten.

Colman

Uri Geller har förvånat den vetenskapliga världen i många år. Under senare tid har han fått debatten om tankens okända värld att blossa upp i Norge och Danmark. Uri Geller visade sin tankekraft i två TV-program - han fick gafflar och nycklar att böja sig enbart genom att koncentrera sig på föremålen. Gellers makalösa förmåga har testats vid bl a Stanford University i USA. Där lär han ha genomfört ett ännu hemlighållet experiment under sträng uppsikt.

Enligt uppgift lär han liggande på en bänk vid universitetet med ren tankekraft ha förflyttat sig till Rio de Janeiro i Brasilien! Han berättade efter uppvaknandet ur seansen vad han såg på gatorna i Rio. I handen höll han några brasilianska småmynt!

Nu har amerikanska vetenskapsmän stora planer på ett ännu större experiment - man vill att Geller skall försöka förflytta sig till månen och plocka med sig en kamera som glömts kvar efter en månpromenad...

Svensk TV har också spelat in ett program med Uri Geller. Programmet sänds i TV 2 under februari månad.

KVINNLIG SOVJETPILOT BLEV FÅNGE PÅ "TEFAT"

**Sovjets baser bevakas
ständigt av utomjordiskt flyg!**

En italiensk IFO-forskare Alberto Fenoglio har genom personliga intervjuer med en rysk diplomat och en ingenjör som nyligen besökte Italien lyckats lätta på den slöja av sekretess som de ryska myndigheterna söker lägga över dessa händelser. Fenoglio har publicerat resultatet av sina intervjuer i "Oltre II Cielo: Missili o Razzi" nr 165 juni 1962 som utkommer i Rom.

Av naturliga skäl måste han hemlighålla namnen på de ryssar som lämnade uppgifterna.

Sovjet och alla dess fabriker för krigsmaterial, atomanläggningar och raketbaser står under ständig uppsikt av utomjordiskt flyg. Ledningen känner till detta och är oroad. Civil och militär flygpersonal har mött stora skivor, eldklot och enorma cigarrer nästan överallt både om dagen och om natten och tusentals människor i städerna har också sett dem.

"Tefat" har ofta fångats upp på radar-skärmar. Nyåret 1959 orsakade de högsta alarmberedskap och nästan panik bland radar- och flygpersonal, då de under mer än 24 timmar uppehöll sig över Sverdlovsk med dess huvudkvarter för ett taktiskt raketbatteri.

Flygpassagerare försvann spårlöst

Piloter inom det sovjetiska flyget har skjutit på skivor och eldklot utan synbart resultat.

De stora cigarrformade skeppen har varit 800-1000 m långa. När man ser dem på dagen blåsér de ut flammor och rök ur aktern. Om natten sänder de ut ett intensivt blåvitt sken. När de hänger stilla brukar de anta en gråaktig färgton, så att det är svårt att urskilja dem mot himlen och molnen.

Här följer en sammanställning av några uppseendeväckande fall:

1. Sommaren 1961 sågs en raketliknande maskin med fyra ben landa vid Irkutsk. Farkosten och två av dess piloter fotograferades av en kvinnlig apotekare i ett närbeläget laboratorium.

2. Ungefär vid samma tid försvann en liten postflygmaskin, som hade post och fyra passagerare ombord. Försvinnandet skedde i centrum av Ryssland. Två dagar senare återfanns maskinen i närheten av Tobolsk i Sibirien. Allt var i bästa ordning, motor, radio, postsäckar, men av passagerarna fanns ej ett spår. (C:a 100 meter från flygplanet fanns ett cirku-lärt, skarpt avgränsat märke med 30 m i diameter, där gräset var helt tillplattat och marken delvis intryckt.)

Flygande cigarr blev totalt genomskinlig

3. Under 1961 hoppade en fallskärmshopperska ut från 9000 m höjd. Flygplanspiloten såg henne sjunka mot marken under sin skärm. Han landade och väntade på henne. Hon kom ej ned förrän tre dagar senare - i Saratov. Hon förklarade, att hon fångats upp av ett flygande tefat. Rymdmännen hade behandlat henne väl. De hade tagit henne med enormt långt ut i världsrymden och låtit henne få se jorden därifrån, och sedan hade de gett henne ett budskap till myndigheterna. Konvolutet, som innehöll budskapet, överlämnades till den lokala polisen. Om innehållet är ingenting känt.

4. Sommaren 1961 kom en enorm cigarr på minst 800 m längd flygande mot staden Worovesk. Den hängde stilla på c:a 2000 m höjd. Det var på dagen, och det hela observerades av tusentals vittnen som råkade i våldsam panik. Plötsligt började skeppet bli genomskinligt. Därpå försvann det fullständigt. Strax därpå kom några jaktplan till platsen - tydligen sökande

efter rymdskeppet. En stund senare, då jaktplanen lämnat platsen var det enorma föremålet åter synligt. Därpå sköt en väldig flamma ut från nedre änden. Cigarren började röra sig brant upp mot rymden och försvann med enorm hastighet.

5. Sommaren 1961 hade man på en kulle vid Rybinsk c:a 150 km norr om Moskva byggt upp ett nytt raketbatteri. En enorm skiva visade sig på c:a 20000 m höjd, omgiven av ett antal mindre skivor. Föremålen intog formation och tycktes studera raketbatteriet. Batterichefen blev orolig och beordrade en salva mot den stora skivan. Raketer avfyrares men alla detonerade c:a två km innan de nådde sitt mål. Krevaderna utgjorde ett fantastiskt skådespel. En salva till avfyrares med samma resultat. Den tredje salvan kunde aldrig avfyra för nu hade de små skivorna tydligen trätt i funktion och satt batteriets hela elektriska anläggning ur funktion. När de små skivorna sedan återvände till den större farkosten konstaterade man att den elektriska anläggningen åter var funktionsduglig.

6. I början av 1962 hemsöktes en fabrik för tunga stridsvagnar av en väldig explosion som så när hade utlöst en internationell kris då vissa sovjetiska myndigheter ville lägga skulden på amerikanska sabotörer. Under veckorna före explosionen hade man sett både cigarrformade skepp och diskusliknande i närheten, och ett flertal vittnen kunde berätta att de just före explosionen sett en väldig eldkula sänka sig mot fabriken. Därpå hade explosionen ägt rum åtföljd av ett stort antal intensivt lysande små kulor. Hela trakten som ännu låg i gryningens halvdunkel lystes upp och en kraftig luftstöt kändes i omgivningen. Under flera minuter låg ett stort dammoln över platsen. När det skingrades var allt som syntes av fabriksbyggnaden, en med skrot fylld krater. Denna byggnad var monteringshall för vissa delar till en speciell automatisk anordning för atomgranatkanoner. Efter explosionen såg man en skiva hänga stilla över platsen, som för att kontrollera att uppdraget var utfört. När jaktplan närmande sig, flög den därifrån.

Den största gåtan var trots allt, att icke en människa skadades. Några minuter före explosionen hade alarmsignalen gått, varför alla arbetarna uppsökt sina skyddsrum. Vid den följande undersökningen kunde man konstatera att ingen hade rört utlösningen till alarmanordningen.

(Flying Saucer Review Nov - Dec 1962/Tid och Rum nr 6 1963)

Kollisioner mellan "tefat" och flygplan har inträffat vid flera tillfällen. Direkta attacker av UFO:s mot flygplan har också företagits — planen har antingen förintats, "kapats" eller tvingats nödlända med svåra skador. Den artikelserie som påbörjades i förra numret av UFO-Information fortsätter här.

UFO:s TESTAR SIN ELDKRAFT MOT MILITÄRT FLYG

Fyra bombare kraschade efter kollision med UFO

Sensommaren 1939 lämnade ett militärt transportflygplan marinbasen i San Diego för en rutinflygning till Honolulu.

Det var knappast rutin.

Tre timmar efter starten kom en serie nödsignaler från planet; sedan blev det tyst.

Men det mest skrämmande var att planet kom tillbaka till marinbasen och nödländade trots att alla besättningsmännen ombord var döda av okänd orsak.

Vem eller vad flög tillbaka transportflygplanet, och hur?

I december 1945 lämnade fem Avengerflygplan Fort Lauderdale i Florida för en rutinflygning över Atlanten.

De återvände aldrig.

Endast ett otydbart SOS-meddelande kom från ett av dem. Ett sjöflygplan som skickades ut för att leta efter planen sände inte ens en nödsignal — *det bara försvann spårlöst!*

Totalt mötte 27 flygare ett okänt öde, och mysteriet är fortfarande olöst.

Den 3 oktober 1955 kraschade en B-47-bombare nära Lovington i New Mexico. En av de besättningsmän som överlevde kra-

**Översättning och bearbetning:
Jan-Ove Sundberg**

SOVJETISK FABRIK SPRÄNGD AV RYMDFARKOST

schen berättade, att de mitt i luften kolliderat med ett okänt föremål.

Ett vittne berättade att han sett en "eldboll" nära planet innan det störtade.

Samma månad kraschade en annan B-47:a i Texas, och återigen berättade ett vittne att han sett en "eldboll" nära planet, innan det störtade.

B-47:or var också inblandade i en dubbelkrasch år 1961 i Great Lake-området. Den 21 februari kraschade en B-47:a från Forbes-flygbasen i Topeka i Kansas nära Hurley, Michigan. Och den 2 maj kraschade en annan B-47:a från Forbes-flygbasen och slog i marken bara 3 kilometer från den första.

I det här fallet hade vittnen sett en "bländande blix" i skyn (dock inte från åska) strax innan flygplanet störtade.

Man misstänker starkt att det i alla fyra fallen rörde sig om en kollision mellan planen och något i skyn.

Detta "något" var inte ett annat flygplan eller något känt föremål. Och vad kan annars lurä i skyn som är tillräckligt stort för att krossa en stor bombare om inte ett UFO?

"Vårt flygplan har träffats av ett tefat . . ."

Den 1 april 1959 befann sig ett stort C-118 transportflygplan nära Orting i Washington, när piloten plötsligt meddelade:

"Vi har kolliderat med något, eller något har kolliderat med oss!"

I nästa ögonblick bröts radiokontakten och planet kraschade mot en bergvägg, varvid alla ombordvarande dödades.

Spekulationerna om att de förolyckade flygplanen kolliderat med UFOs blev nakna fakta i fallet med C-131-D, ett tvåmotorigt bombflygplan som flögs av flygvapenpiloten major Marvin Stenvers natten den 22 juli, 1956.

Plötsligt kastades planets besättning omkull av en fruktansvärd "sak" som slog emot flygkroppen och fick flygplanet att snabbt förlora höjd. Som genom ett under lyckades planet senare nödlända på Bakersfield-flygplatsen.

Senare avslöjades att major Stenvers hade rapporterat till basen att planet *"träffats av ett flygande tefat"* och att flygvapnets personal på Bakersfield fått order att inte bekräfta denna dramatiska radorapport.

Pilot såg två UFO:s attackera flygplan med "ljusstråle".

Ännu mer chockerande är rapporten från piloten Pierre Perry som befann sig på marken tillsammans med en guldgrävare i Arizona.

Ovanför Aguafloden nära Prescott såg de båda vittnena hur ett militärt flygplan attackerades av två lysande UFOs som sköt på det med underliga "ljusstrålar" och fick det att explodera!

När förste- och andrepiloten hoppade i fallskärm besköts deras fallskärmar av liknande "ljusstrålar".

Attacken skedde i fullt dagsljus och vittnena kunde efteråt beskriva i detalj vad de hade sett.

I januari 1956 jagade överste Lee Merkel, flygvapenchefen för Kentucky-flygbasen, ett UFO då han plötsligt störtade medan UFOt fortsatte och försvann.

Utan några detaljer läckte det ut att ett transportflygplan med 26 soldater ombord år 1955 hade befunnit sig 2 mil från den amerikanska kusten, då basens radiooperatörer plötsligt skrikit ut en varning, att en "okänd" närmade sig snabbt, med 4.000 kilometer i timmen!

I nästa ögonblick kolliderade transportflygplanet och den "okände" - varvid transportflygplanet bara försvann i tomma intet.

En portfölj tillhörande en av de ombordvarande generalerna återfanns flytande i vattnet, men av transportflygplanet fanns det inga spår.

Hade det gått till botten efter att ha kolliderat - *eller blivit avsiktligt rammat* - av UFOt, vilket sågs försvinna snabbt efter händelsen?

Åtta portugisiska jetplan i mystisk krasch

Ännu otroligare är det att det finns flera fall där formationer av flygplan och stora flottor *alla* kraschat tillsammans.

Den 1 juli 1955 kraschade åtta jetplan tillhörande portugisiska flygvapnet mot en bergvägg i Carvalho. Den officiella orsaken angavs vara dålig sikt.

Nonsens!

Om det verkligen var dålig sikt, hur kunde då höjdmätarna på *alla* åtta planen upphöra att fungera samtidigt?

Andra mystiska omständigheter, som emellertid censurerades av myndigheterna, förekom också i fallet.

Den 17 juni 1956 kraschade fem jetplan i västra USA (detaljerna censurerades av flygvapnet).

Fem tränade piloter i fem perfekta flygplan omkom utan att orsaken någonsin kunde fastställas, och om det inte var en utifrån verkande faktor - som till exempel ett UFO som *tvingade* ner dem - vad var det då?

Det intressanta i detta sammanhang är att mängder av UFO-rapporter strömmat in från området strax innan kraschen.

I det stora hela blir det en kuslig bild, såsom den relateras i Brad Steigers bok *strangers From the Skies*.

Steiger citerar Dr. Warren Lovell, en forskare från Seattle i Washington, som fram till 1965 hade undersökt över 150 flygkrascher där sammanlagt 2.000 människor dödats.

Dr. Warren uppgav att orsaken till de många krascher kunde vara en kraft "fullkomligt okänd av vetenskapen för närvarande".

I förbifarten tillade han:

"Jag vill inte heller utesluta att krafter från yttre rymden är ansvariga."

Men det har inträffat mycket mer än 150 krascher, speciellt bland militära flygplan, där händelserna i de flesta fall har hemligstämplats.

Varför?

Vem vet hur många "hemligstämplade" fall som gett bevis för att UFOs är fiendliga? Amerikanska flygvapnet tiger, och UFOs likaså, och de få fall vi hör talas om är troligen bara den synliga delen av ett isberg med sju åttondelar av den totala informationen gömd i amerikanska flygvapnets topphemliga arkiv.

Luftvärn mot UFO:s över L. A. under andra världskriget

Det finns inte många rapporter som läckt ut genom de bevakade militära arkiven där UFOs och människor varit inblandade i direkt strid på liv och död. Itaipu-händelsen hör till undantagen.

Men om man går tillbaka till krigets Los Angeles 1942, får man veta att stadens innevånare upplevde en natt i skräck när en formation av fyra till nio (vittnesuppgifterna varierar) sakta gled in över staden på omkring 550 meters höjd.

Föremålen sågs av tusentals människor i de strålkastarljus som lyste upp dem, och av närbelägna lv-ställningar som sköt över 1.400 granater mot de mystiska farkosterna.

I fem timmar låg staden i mörker då man fruktade en bombraid, men UFOs bara cirklade över staden innan de slutligen försvann.

Man kan anta att UFOs överkommando vid krigsutbrottet skickade ut en skvadron farkoster för att testa sina skyddande "kraftfält" mot de bästa vapnen som då fanns att tillgå. Säkerligen var UFOs över Los Angeles osårbara, ty inget sköts ned och inget skadades.

"Granatsplitter" från rymden mot amerikanskt bombflygplan!

Det finns en märklig rapport i amerikanska flygvapnets arkiv (*Project Grudge och Bluebooks Rapport 1-12*, publicerad i NICAP-bulletinen, först märkt "hemlig", sedan "offentlig") som lyder:

Den 27 november 1952 befann sig en B-26:a sydöst om Prescott i Arizona på väg till Nellis-flygbasen i Nevada då den möttes av kraftiga svarta rökpuffar, som nästan orsakade att flygplanet kraschade.

När piloten vände i 90 grader, föll de svarta rökpuffarna ner bakom planet.

I flygvapnets "*Diskussion av händelsen*" förklarade experterna:

"Beskrivningen av rökpuffarna leder oss att tro att B-26:an mötte granatsplitter. Området för det inträffade ligger dock långt från något målområde, och det är

därför tveksamt om planet beskjutits, även om det befann sig i målområdet. Slutsats - okänt fenomen."

Granatsplitter!

Om granatsplittret inte kom från ett amerikanskt luftvärnsbatteri, vem eller vad var det då som "sköt till måls" på egen hand?

Kom "granatsplittret" underifrån eller ovanifrån?

Besättningen sade ingenting om att de sett luftvärnsbatterier på marken öppna eld, som troligen skulle varit fallet om granatskärorna kommit underifrån. Det är i stället mycket troligt att ett högtflygande UFO öppnade eld *nedåt* mot planet.

Stridsvagnsfabrik i Sovjet sprängdes av UFO?

Den nu avlidne Frank Edwards skrev 1963 i sin bok *Flying Saucers-Here and Now*, att ett amerikanskt raketfartyg i södra Atlanten avfyrat en raket mot ett UFO och troligen förstört det.

Brad Steiger och Joan Whritenour berättar i sin bok *Flying Saucers are Hostile*, att en chef för en ej namngiven raketbas i Sovjet gav personalen order att öppna eld mot ett UFO. Två salvor exploderade, men på betryggande avstånd från UFOt.

Den tredje salvan hann aldrig avfyras, förrän flera mindre UFOs lämnade "moderskeppet", svepte ner på låg höjd över raketbasen och försatte hela dess elektriska system ur funktion.

Steiger och Whritenour berättar också att en italiensk källa avslöjat att larvet plötsligt trädde i funktion på en sovjetisk fabrik som tillverkade stora stridsvagnar. Fabrikens personal hann, som tur var för dem, rusa ut.

I nästa ögonblick skakades fabriken av en fruktansvärd explosion som blåste den sönder och samman.

När röken lättat sågs ett UFO kretsa över ruinerna liksom för att kontrollera att "jobbet" var ordentligt utfört, innan det flög iväg med hög fart.

Jaktplan kolliderade med UFO — och försvann!

När det gäller UFO-jakter som leder till dödskrascher, finns det flera fall i arkiven.

Mantell-händelsen behöver knappast repeteras; hans flygplan jagade ett stort UFO på högre höjd än 6.000 m, och Mantells plan kraschade senare. Amerikanska flygvapnet påstod, att Mantell blev medvetlös av syrebrist sedan han stigit för

högt och mist kontrollen över sitt flygplan. Men ingenjörer insisterade på att planet som han flög då, inte skulle ha dykt med nosen före, utan glidit ner och gjort en "flat" landning när piloten var medvetlös. Hur kunde då Mantells plan explodera på 6.000 m höjd?

Besköts han av UFOs - som han jagade - med någon sorts supervapen?

En "läcka" i Project Bluebook's "hemliga" arkiv (utan namn eller datum) berättar om en F-86:a jet som jagade ett UFO över en flygvapenbas.

Plötsligt såg de skräckslagna radaroperatörerna att de två ekona på radarskärmen kolliderade. Sedan fanns bara ett eko kvar som snabbt försvann. Något spår efter F-86:an eller dess pilot hittades aldrig.

Det var som om UFOt på något sätt hade "kidnappat" hela jetflygplanet.

Ett liknande fall, som dokumenterats av amerikanska flygvapnet, inträffade 1953 när radar upptäckte ett UFO över Lake Superior.

En F-89:a jet sändes upp från Kinross-flygbasen i Michigan. Och än en gång såg förbluffade radaroperatörer hur de två ekona på radarskärmen plötsligt förvandlades till ett. Det större ekot försvann, men man kunde inte hitta några spår efter jetflygplanet.

Hade även det kapats?

En direkt flygplans-kidnapping bevittnades av Eugene Metcalf från Paris i Illinois den 5 mars, 1955.

Han berättade att han såg ett stort klockformat UFO jaga ett jetplan och sedan "svälja" det, varpå UFOt försvann.

Och när UFOt försvunnit fanns det inte längre något föremål att se i skyn.

I drabbningar med UFOs som inte orsakat död eller försvinnanden, finns det minst ett dussin fall där kabinerna på flygplanen blivit "överhettade" och tvingat piloten att hoppa, medan hans flygplan kraschat.

Vissa flygplan har blivit träffade av kraftiga eller stora föremål mitt i luften och kunnat visa sina skador när de lyckats nödlanda på sin bas. Det finns ett stort antal fall där UFOs dykt ner mot flygplan på kollisionskurs och tvingat piloten att väja med risk för att störta och samtidigt skada sina medpassagerare.

(Forts. i nästa nr)

Källa: SAGA's UFO Special 1971. Förf.: O. Binder och Joan Whritenour. Övers.: J.O. Sundberg.

SÄLLSAM METALLKLUMP I OTTAWA FÖRBRYLLAR ÄNNU VETENSKAPEN!

Inte långt från de lokaler som disponeras av Ottawa "New Sciences Club" (Canada) ligger ett stort metallstycke - ett oidentifierat föremål som hittills gäckt alla försök till analys. Ingen vet alltså varav metallklumpen består, och det kanske mest mystifierande av allt är de omständigheter under vilka metallstycket påträffats i St. Lawrencefloden nära Quebec.

Metallstycket mäter 1,20 m x 1,80 m och är ovalt till formen. Det kan liknas vid en svamp med den platta sidan vänd uppåt och den rundade nedåt. En "stång" om 18 cm diameter går i 90 graders vinkel från den platta sidan tvärs igenom metallstycket och kommer ut på undersidan. Ett mindre rör om ca 5 cm diam. kommer ut på översidan i närheten av det större. Vikten beräknas till 1.400 kg. Klumpen förefaller att bestå av lager av material som synbarligen utsatts för mycket hög temperatur och kraftigt tryck. Materialet är järnhaltigt, utomordentligt hårt, och motstår alla försök till skärning eller hyvling. Det är svagt magnetiskt tills det blivit smält, då det ungefärligen får samma magnetiska mottaglighet som stål.

Den 12 juni 1960 - mellan 3 och 4 på morgonen - hördes en "ljudbang" runt staden Quebec. Ungefär samtidigt föll ett flammande föremål från himlen. Det klövs på ca 300-600 m höjd i två stycken, varav det ena var något större än det andra. Båda föll i St. Lawrence-floden, nära Les Écureils omkring 30 km uppströms från Quebec räknat. Det mindre stycket hamnade alldeles intill strandkanten och var synligt vid lågvatten. Det andra låg nära varvet och var fullständigt begravt i botten.

Det är anmärkningsvärt, att när medlemmarna av "New Sciences Club" kom till platsen för att göra undersökningar, kunde de inte finna någon enda person i Les Écureils som sett eller hört föremålen falla - vilket är besynnerligt i en så liten stad. Ingen kan alltså med säkerhet säga hur föremålen hamnat inom området.

Den större metallklumpen togs om hand av en kanadensisk forsknings- och utveck-

Den här sällsamma metallklumpen — 1,20 m x 1,80 m och oval till formen — har hittills gäckt alla försök till fullständig analys. Man vet ännu inte, trots 13 års forskarmöda, om klumpen är av jordiskt ursprung eller härrör från yttre rymden.

lingssektion inom en organisation med förkortningen CARDE och man lät den undergå en noggrann kemisk analys. (Den mindre biten uppges ha hamnat som skrot i Japan.

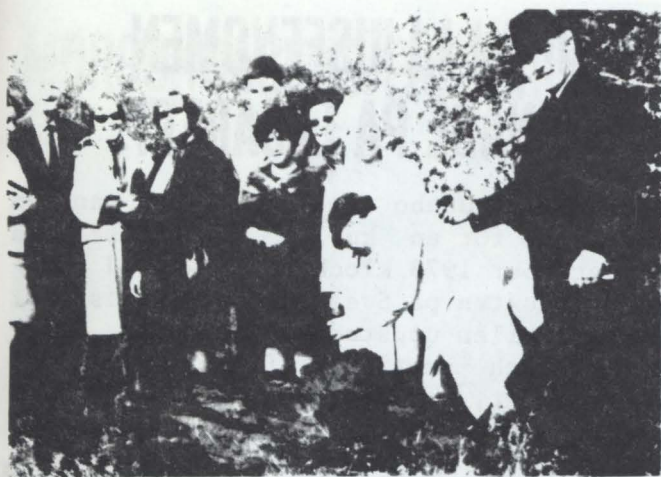
Analysen visade bl.a., att det oidentifierade föremålet består av metall som nära överensstämmer med austenitiskt stål och meteoritjärn. Den spektografiska analysen visade emellertid också, att det fanns för lite nickel i metallen för att materialet skulle kunna anses vara meteoritiskt. Halten av mangan indikerar att det snarast torde röra sig om austenitiskt stål med hög manganhalt.

Den låga nickelhalten och den höga manganhalten hör ej samman med metaller av meteorursprung, varför man drar slutsatsen att föremålet måste vara av jordiskt ursprung.

Trots de slutsatser som CARDE med ledning av analysen dragit kvarstår vissa tvivel. Man hävdar att föremålet torde vara av jordiskt ursprung, men vid de laboratorieexperiment som företogs av den nu bortgångne Wilbert B. Smith och hans medarbetare framkom ett antal ovanliga reaktioner hos metallen, vilka inte kan förknippas med de jordiska metaller vi känner. Detta stod särskilt klart, när metallen hettades upp med en acetylenlåga, varvid den flammade upp i ett vitt moln med ytterst klara gnistor - det blev ett slags atombomb i miniatyr.

Hettan var så intensiv att experiment med större metallstycken avråddes. Den som tände på skulle mycket väl ha kunnat "steka" sig själv!

Det största mysteriet är emellertid hur metallen hamnade i Les Écureils. Vattenförhållandena utesluter att metallklumparna skulle ha kunnat forslas dit per

Ännu har inte Ottawa New Sciences Club i Kanada funnit någon organisation som har resurser att utföra en noggrann spektografisk analys av metallinnehållet i det här märkliga metallstycket.

båt eller på flotte. Om metallen fallit ned från himlen, skulle den ha åstadkommit en mindre jordbävning. Även en liten meteorit låter som ett framrusande godståg.

Ovansidan visar dessutom små inskrifningar eller märken, vilka skulle kunna vara spår efter mikrometeoriter som borrat sig in i metallen, då den rusat fram i världsrymden. Klubben har i sin ägo ett antal fotografier, på vilka man tydligt kan se dessa märken.

Ännu har klubben inte lyckats finna någon organisation, som äger de nödvändiga resurserna för att utföra en noggrann spektografisk analys av metallinnehållet i avsikt att klarlägga antalet isotoper i de olika elementen i metallen. Om endast detta kunde göras, skulle man bli på det klara med om metallklumpen är av jordiskt ursprung eller härrör från yttre rymden. Självklart föreligger också möjligheten att andra planeter kan ha samma mineraler som jorden.

Även om man kan "kartlägga" mineralinnehållet i metallstycket, kvarstår en del av mysteriet: hur hamnade det på stranden?

(Topside, 1966.

I övers. och sammandrag av Olle Öhman)

Den gamle indianhövdingen berättar:

DE BYGGDE FARKOSTER SOM FLÖG LIKT ÖRNAR

Navajoindianen Oge Make besökte 1949 pajuteindianerna för att söka skingra mystiken kring de legendariska rymdfarkoster, som sades ha besökt Death Valleyområdet för länge, länge sedan.

Pajuterna har besuttit detta område under århundraden, långt före den vite mannens intrång.

- Vi, sade pajutehövdingen, har känt till flygande farkoster under oräkneliga generationer. Vi tror också, att vi vet något om dem som bemannar dessa farkoster. De kallas Hav-Musuv's. När världen ännu var ung och denna dal - som nu är torr och steril - var en dold hamn av blått havsvatten, berättas det att Hav-Musuv's kom i sina väldiga roddfartyg. De fann ofantliga grottor i Paramintområdet och byggde där en av sina städer. Hav-Musuv's behärskade havsvidderna med sina snabba fartyg, drev handel med främmande folk och förde varor hem till sina grottor.

- Så började klimatet förändras. Öknen kom, och Eldguden började vandra över Tomesha, Eldens land. När Hav-Musuv's inte längre kunde använda sina fartyg, började de tänka ut något annat sätt att färdas på och de uppfann "flygande farkoster".

- I början var de inte så stora, berättade hövdingen. Det var silverglänsande skepp med vingar. De flög med ett surrande ljud och fladdrande rörelser likt örnar. Med tiden blev farkosterna större och större.

Oge Make frågade hövdingen om han trodde på legenden.

- Se på bergväggarna i Paramint, svarade han. Hur många väldiga grottor kan inte gömma sig bakom skuggorna och reflexerna. Hur många skepp skulle inte kunna svepa ned likt örnar? Detta har alltid varit ett land av mysterier - ingenting kan ändra den saken. Inte ens den vite mannen med sina flygplan, ty om de skulle komma för nära Paramints väggar kunde en skarp vind likt den flygande pilen klippa av vingen.

- Tomesha gömmer sina hemligheter väl även på vintern, fortsatte hövdingen. Men ingen människa kan forska i dem. När Eldguden pustar sina flammor genom bergspassen.

(Armand Laprade i Saucers' Space & Science nr 62/1971. Övers. från engelskan: Olle Öhman)

GUVERNÖR SÅG TEFAT

- Jag skrattar inte längre åt människor som säger sig ha sett "flygande tefat". Jag har själv sett ett...

Hävdar Georgiaguvenören Jimmy Carter i en intervju i den amerikanska tidningen Deseret News. Guvenör Carter berättar att han tillsammans med ett middagssällskap såg ett tefatsliknande föremål för några år sedan. De såg ett stort, starkt skinnande ljus i form av ett tefat cirkla runt den plats de stod.

- Vi var alla överens om att det var ett "tefat" vi hade sett, säger guvenör Carter.

UFO-intresserade i Skaraborgs län

Under mars månad bildas en UFO-förening i Lidköping. Om Du är intresserad att vara med, hör av Dig till Börje Jakobsson

tel post. 0510-27688

tel arb. 0510-29092, 29093

KÖRDE IN I LJUSFENOMEN —VAKNADE PÅ LASARETT

En eskilstunabo som önskar vara anonym råkade ut för en kuslig upplevelse den 11 december 1973 klockan 17.47 vid järnvägsviadukten på Sveavägen i Eskilstuna. Framför bilen uppstod ett kraftigt ljusfenomen och samtidigt förlorade mannen medvetandet, varvid bilen körde in i viaduktens betongfundament. Med polisens hjälp fördes han i ambulans till lasarettet.

- Jag åkte sakta och lugnt, och helt plötsligt steg det upp en "stor eld" framför bilen. Färgen var orangeröd. Vad som förvånar mig är att jag aldrig har sett något liknande. Jag miste även talförmågan under två dagar och fick kommunicera genom att skriva lappar.

Krim.insp. Erik Feldt vid eskilstunapolisens trafikutredningsavdelning bekräftar händelsen, men anser att ljusfenomenet kan ha uppstått från ett passerande elektriskt tåg.

Ljusblixtar från ellokomotiv är ju vanligtvis blå-vita medan detta fenomen var orangerött och hade en speciell form enligt eskilstunabons egna teckningar och beskrivning.

Ett vittne, Torbjörn Erlandsson färdades med sin bil tätt efter eskilstunabon, och han styrker att något tåg ej passerade vid tillfället.

Intervjuer: Thorvald Berthelsen

Engelskspråkig UFO-litteratur

BEGÄR KATALOG

AGARTHA

BOX 454 • 831 00 ÖSTERSUND

Technical drawing of a mechanical assembly, likely a control panel or instrument. The drawing includes a central vertical shaft with a handle at the top, a circular dial with eight segments, and a large circular base with a central switch and five connection arms. Various components are labeled with numbers and letters, and dimensions are provided in inches and fractions.

Top View (Circular Dial):

- Central shaft with handle (labeled 9/27).
- Eight segments around the dial, each labeled with a letter (A, B, C, D, E, F, G, H) and a number (27).
- Dimensions: 131.5/27, 120.5/27, 117.5/27, 113/27, 111/27.
- Angle: 62°.
- Labels: R, G, so, Al₂, Fe.

Bottom View (Circular Base):

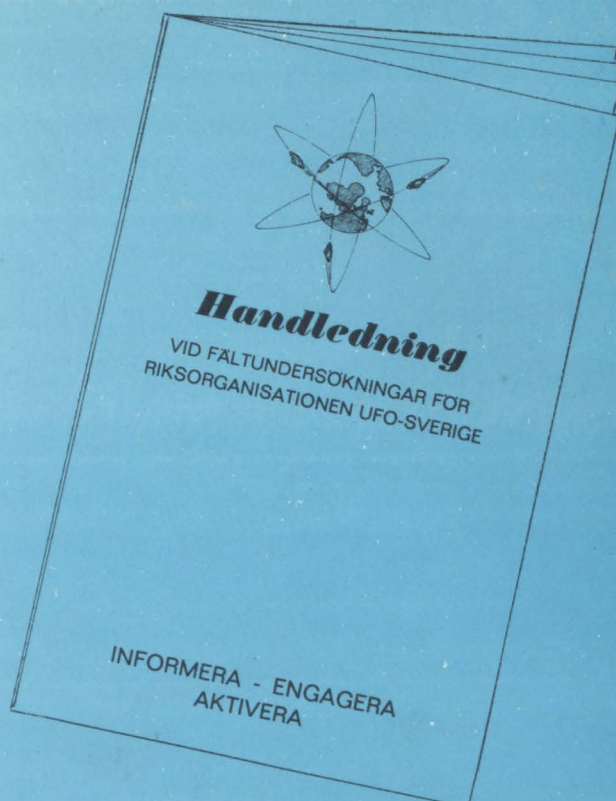
- Central switch (labeled 25/27).
- Five connection arms (labeled 1, 2, 3, 4, 5) with dimensions: 12/27, 6.2/27, 27/27, 13/27, 18/27, 14/27, 4.5/27.
- Angle: 62°.
- Labels: B, 1, 2, 3, 4, 5, 228°.

- Denna "motor" finns redan på papperet. Ing. Lehel Répits beskriver den i detalj i kompendiet VÄRLDSORMEN - VIMAANA II, som är resultatet av en mångårig privat forskning. Vi vet att det bland läsarna finns många som är tekniskt kunniga. Därför föreslår vi: hjälp till att ta fram en första prototyp. Ritning på "motorn" medföljer "Världsormen - Vimaana II", som kan beställas för 25 kr från UFO-MOTALA, Box 311, 591 03 Motala. (Kompendiet är offsettryckt, rikt illustrerat och innehåller 50 sidor i A4-format.)

Du som vill veta mer om riksorganisa-
tionen UFO-Sverige - köp programhäftet!
Kostnad kr 10:-.

Box 2083
750 02 Uppsala 2

UFO-SVERIGE SÖKER FÄLTFORSKARE

UFO-Sveriges HANDLEDNING vid Fältundersökningar är nu klar och kommer liksom ID-korten att tillställas sina respektive ägare inom kort.

Nya intresserade för uppföljning av UFO-fall kan skriva till UFO-Sverige direkt eller ringa kvällstid på tel. 0141-701 91. Norrland, Värmland och Blekinge är platser där vi i första hand önskar medhjälpare. Vi hoppas på ett trivsamt år och hög UFO-frekvens.

